

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

וְקִשְׁרֵתָם לְאוֹת עַל יָדָךְ.
הָיָה לְטָקֶסֶת בֵּין עֵינֶיךָ:
דְּבָרִים: ח

גליון הש"ס

שם' ד"ר לא בו' ד"ר
יבו' הר"ה לי חסד אחד
בין מפורש כה"ח במדרש
מחזיקת הדת:

מוסף רש"י

הוא בין תפילה לתפילה.
יפה, בין הנהגת תפילין של
ד לתפילין של ראש עבודה
היא בידו. אם לא חזר
בין, דהיינו אחרון במנהג
הוא מנחם שנים, לא כח
מנחם אחר (בספר מד).

ול ראש דסיפר קודם י' שניח אותן
מחיל להניח: מאוס מפילין. דעכשי
מזכך אלא על של יד בלבד: סח
סח בין מפילה למפילה. ולא בירך
רבה

אמר ¹⁵ רב חסדא סח
ומבדק סח אין לא ס
חייא בריה דרב הונא
תפילה של יד * אומם
במעותיו וצונו להניח
ראש אומר ברוך
וצונו על מצות תפיל
תרוידהו לא סח מבדק
תנא ¹⁶ סח בין תפילה
בירו * וחזור עליה
כשהוא מניח מניח
ול ראש יוכשהוא
ואחר כך חולץ של
מניח מניח של יד
מניח מניח של יד

דכתיב 'וקשרתם לא
לשומפת בין עיניך א
של ראש ואח"כ הולץ
רב זו הונא אסברא
לשומפת בין עיניך כ
שתיים ת"ר תפלין
משעת הנחתן כיצד
דרו מניחן וכשיגיע זמן ממש
תשקע החמה רבי יעקב א
ים עד זמן שינה ומורים
הכסא או ליכנס לבית
אמר רב נחמן הלכה כר
בהו באורתא איכא דאמרי

ורוע בזמן שאינה עולה ויורדת תמיד היינו לפי שם קושרים ראש השרי
 שוי בראשה שהנעוטה ^ו ומחבר בקש
 א. מ"ר: **סח** בין הפילה לתפילה
 וזוהי וז"מ ענינה היא בידו דלמארין
 וזוהי יראה לא ישחוט ומיהו מסתבירא
 (מח דף ע.) ובאלו נאמרין (פוסט מ
 ופריך בגמרא ^א) ויחייא ספר מורה
 שני קרי ^א לא ברכה שאינה צריכה
 כן מדי דבור ^א אטול קרי ומדי דא
 כי ישחוט עוף ומשמע ההם דלן אר
 היה זקוק לחזור ולברך כשהם בין עו
 (נס אף עט) דנפטר בברכה אחת.
 כך ראש חן מברך שמים להניח תפ
 על מצות תפילין שזו היא ברכה ס
 בידו והחזיר עליה מעריב הפלח
 זה לשון סח כן תפילה לתפילה
 יאות ע"י דר' והדר יחיה אטוטת
 על המצות למען שמו מיהו עשירי
 על המצות והשחא מאי אירא משום
 ית משום ר' מנחם בשר דהי ג
 ראש למעלה דר' כשהוא להניח
 י"ב על תפילין כר' להניח תפ
 קמן שאדם חייב למשמש בתפילין בכל
 ועניניה על המצות. מ"ר: **אמר**
 כי בחרה דקדושתו (דף עט) דכיו
 שיהי ראש ידיו קאמר ר' חנניא
 בפרק בחרה דכחכותו (דף קו.) מ
 נתינת כשיאור היום אין צריך להס
 לחלק בין תפילין לנתינת המשמח
 משום ולברך. מ"ר: **רבי** עקב א
 לילה ומן תפילין אלא חיישין

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

לו.

של חפציו קשר של קיימא ואם היה צריך להחזיר ולקשור בכל יום
אם כן לא היה של קיימא ומשעת הגעה עד קשורה דהבא מפרש ר"ת
דקר קשורה היינו הדיוק שהדיוק ומתנחמו בדרשו כמו שלא קשורה
בולד דנדה (דף טו:) לא קשורה ממש היא וכמו (ט) קשורה צו ככלל
ומפרשו רבינו אליהו וכו' קשורה למה להו

מִשְׁעַת קִשְׁיָה וְעַד שַׁעַת הַגָּהָה יֵצְאוּ
מִפְּרִים שְׂמֹנֶה כֶּן וּמִסְחָרָהּ כְּדִבְרֵי
ר"ת מִתְּפִלִּין שֶׁל רֶאֱשִׁית וּדְבָרֵי דִבְרֵי
לְחֵיוֹת מִתְּפִלִּין שֶׁל יֵד דְּלֹא שֶׁסֶל יֵד
וְקִשְׁרָתָם לֹאֹת עַל יֵד דְּלֹאשֶׁת דְּלֹא
שַׁעַת שְׁמִינִת לְרִיךְ לְקִשְׁיָה ^י מִדַּע
לְהִלָּקֵן (דף ג.) לְרִישׁ ר' נָתָן הִכָּה
בְּשִׁמְלָל מִדְּמַכְתִּי וְקִשְׁרָתָם וּמִכְסֵּהָ
מִה כְּבִידָה יִמִּין אֶף קִשְׁרֵי יִמִּין
וְיִמִּין דְּקִשְׁרֵי יִמִּין הִגָּהָה בְּשִׁמְלָל
הָיָה וְאֵם הָיָה קוֹשֶׁר מְחִילָה וְחֹמ"כ
הָיָה מְכֻסֵּה בְּזֹרֹעַ אֵם כִּי דִיִּק
מִינֵה דִּגְהָה בְּשִׁמְלָל עֹדֵר אֲמִירָן
בְּפִקֵּךְ אֵין מְעַמְדִּין (פ"ו ג.) מִעֲשֵׂה
בִּגְדָה אֶחָת שִׁהִיָּה נִשְׁלַח לְחֹדֶר
וְהִיָּה קוֹשֶׁרֶת לֹא תְּפִלִּין ^ז בְּזֹרֹעַ
מִשְׁעַת דְּמַמִּית הִיָּה עוֹשֶׂה כֶּן וְאִפְּלִי
לְפָרִים שְׂמֹנֶה כִּסֵּה קוֹמֶטֶת מִכָּל
מְקוֹם רוֹאֶה לִּנְמֹר שִׁהִיָּה קוֹשֶׁרֶת לֹא
כֵּעִין קָמִיעַ וּלְפִי שֶׁאֵין נֹחַ לְקַשֵּׁר בִּיד
אֶחָת הִיָּה מְסִיעֶת לֹא מִדַּע דְּלֹא
קָמֶר שִׁהִיָּה מְסִיעֶת לְתְּפִלִּין
רֶאֶשׁ מִתְּפִלִּין שֶׁ רֶאֶשׁ וְדֹלֵר אֵין לְרִיךְ
לְקַשֵּׁר בְּכָל יוֹם דְּלֹא לְוֹטֶה חוֹרֶה
לְקַשֵּׁר בִּלְשׁוֹן שַׁעַת וְקִשְׁרָה שֶׁלֹּא הִלְכָה
לְמַשֶּׁה מִפְּנֵי וְהָיָה שֶׁמִּיָּה לְהִשְׁתַּחֲוֹת קִשְׁרִין
חֲמִיד וְשִׁמְלָל קִשְׁיָה דְּמַמִּית קִשְׁיָה
מִמֶּנּוּ ^ח דְּבִשְׁלֵי יֵד מִתְּחִיל לְבָרֵךְ חוֹרֶה
לִּנְמֹר מִתְּפִלִּין שֶׁל יֵד נִמְלֵךְ לֹא בָּשׁ
קִשְׁיָה בְּכָל יוֹם דְּבִנְדִּיקָה בְּחֹרֶה
דְּמִקְוֹאוֹת (מ"ג) קִשְׁרֵי קִשְׁרֵי
לְדֹא לְרִיבִין שִׁיּוּרוֹ בְּכֵן הָיָה מִתְּפִלִּין

מואה כמו אלה לטבעות ידיו להוספתם למקואות להקשר מיהדק
 בעצב בלחמם וזו ברו שאלה יכולה להרחיב ולעלות ולירד ויש ^ל מעבדים
 ועולה ויורדת ומתקדמם כשאלה עולה אל חייך ואל ^ל המירו כשעת
 מותך ומבדך. ומכל מדקדקים כשאלם שזוט עומות או בהמות הרבה
 וכא שחחר עליהם מעבדי המלחמה ושמה שאני תפילין שמאלה אחת
 ריבון דיכול לפטור בברכה אחת אין לו לדבר כדי שיהא זקוק לברכה
 רמקן נוטל ספר מורה וקורא בלחרי מות ואך בשאר ויבשאר
 יקרי היה ומשני ר' שמעון בן לקיש מאוס בברכה שאלה לריבא אלמלא
 שמה לא בין עוף לקוף כמה בלחמה טעויות וזה דבר פשוט ש
 נמי אכרכת כסוי הדם לדמרינן בפרק כסוי הדם (חולין דף פו:) אמר
 לחזור ולברך וכן כשאלם מברך יתקנה ^ל אין הברכות האחרות הפסק
 לעוף כמו קן היה זקוק לכסות דהא ^ל וימני ^ל אפילו במקום שזקוק
 מיר: ^ל אם מברך אחת הם מברך שתיים. פירש הקוטרם על
 ידן בשל יד ועל מותם תפילין ^ל בשל ראש ^ל ויהי פירש לא סם
 מברך ב' ^ל לשל ראש להניח ועל מותם וכן [כתב] בשימושא רבא
 ממון פירוש הקוטרם שמעם דהא סם ויעיר שרי וילכא איסורא
 ידן על של ראש ^ל על מותם אלא סמן על ברכה אשונה בעצרה
 ידן עינין. ומכלן קורא לשפוט הקוטרם דפרק אמר להם הממונה
 ורעא לטוטפתא אסור כשפוטם בתפילין של יד תחילה אסור להעביר
 ידן מעצמין על המותם תפוס לי משום דכן מצוה דמניח של יד
 ידן לאיירי בשעה שחולן תפילין ומניחן במקום שלא יעביר אותו של יד
 תפילין היה פוגע בשל ראש תחילה והיה כרץ להעביר על המותם
 המיק של ראש תחילה ואח"כ של יד למעלה וריבוי אלהיה מפרש
 ששם ושם קל וחומר ויהא ויהא קלמר דבשל יד ממשתמש תחילה
 ה רב הונא אסברא ^ל רבה גרסין ולא רבא דרנא לא ראה רב
 גמא רב יהודה ותר רבא ורב הונא שבי קורס רב יהודה בדמות
 רבה רב יהודה וכן רבא ורב הונא ^ל היה גדול כהנחם וכו' וכו'
 וכו' ^ל ובשני ^ל ומשמש שמה וכו' ומבדך. מכל נראה כשאלם
 רב טליוס כדי לחזור וללבוש ולהתעטף ולברך דיוון שמשתמש בו
 מואה דלמקמן אין נראה לחלק דבפרק התלמל (לקמן דף מג.)
 שר עד שחבילה רבא מן השוק וחבשים אוטרים עד ומן שינה.
 לשמה ימן בזה ועבד רבי יעקב הרחקה טפי מדרבנן. מיר: וזה

עין משפט
גר מצות

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]